

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียงดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของตัวอย่างประชากร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปฏิริยาสัมพันธ์ของพยาบาลกับผู้ป่วยในหอผู้ป่วยจิตเวช

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของตัวอย่างประชากร

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละของพยาบาล จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
20 - 25	8	40.00
26 - 30	10	50.00
31 - 35	2	10.00
รวม	20	100.00
ระดับการศึกษา		
ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญา	7	35.00
ปริญญาตรี และ ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาตรี	13	65.00
รวม	20	100.00
ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยจิตเวช		
1 - 5 ปี	14	70.00
6 - 10 ปี	5	25.00
11 - 15 ปี	1	5.00
รวม	20	100.00

การศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช

เคย	14	70.00
ไม่เคย	6	30.00
รวม	20	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า พยาบาลส่วนใหญ่มีอายุในระหว่าง 26 - 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือ ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาตรี ถึงร้อยละ 65 ประสบการณ์ในการทำงานอยู่ระหว่าง 1 - 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 70.00 และ เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช ถึงร้อยละ 70.00 มีเพียงร้อยละ 30.00 ที่ยังไม่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละ ของผู้ป่วยจำแนกตาม เพศ อายุ และการวินิจฉัยโรค

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	71	51.82
หญิง	66	48.18
รวม	137	100.00
อายุ		
15 - 24	34	24.82
25 - 34	43	31.38
35 - 44	35	25.55
45 - 54	23	16.79
55 ปีขึ้นไป	2	1.46
รวม	137	100.00
การวินิจฉัยโรค		
โรคจิตสรีรแปรปรวน (Psycho - physiologic Disorders)	4	2.92
โรคจิตเภท (Schizophrenia)	104	75.91
โรคจิตทางอารมณ์ (Major Affective Disorders)	8	5.84
โรคจิตบุคลิกภาพแปรปรวน (Personality Disorders)	21	15.33
รวม	137	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ป่วยเป็นเพศชาย และ หญิง จำนวนใกล้เคียงกัน ระดับอายุของผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 25 - 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.38 การวินิจฉัยโรค ผู้ป่วยส่วนใหญ่คือร้อยละ 75.91 ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคจิตเภท (Schizophrenia)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปฏิบัติการสัมพันธ์ของพยาบาลกับผู้ป่วยในหอผู้ป่วยจิตเวช

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของปฏิบัติการสัมพันธ์ที่ได้จากการสังเกต จำแนกตามสถานการณ์ของการมีปฏิบัติการสัมพันธ์

สถานการณ์ของการมีปฏิบัติการสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
การทักทายปราศรัยเพื่อให้เกิดบรรยากาศที่ดี	55	25.94
การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วย และเรื่องทั่ว ๆ ไป	89	41.98
ขณะที่พยาบาลให้การพยาบาล	25	11.79
ขณะที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการรักษาผู้ป่วย	4	1.88
การชักชวนให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	26	12.26
การดูแลผู้ป่วยขณะเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	7	3.30
การสร้างสัมพันธภาพเพื่อการรักษา	6	2.83
รวม	198	100.00

จากตารางที่ 3 พบได้ว่าสถานการณ์ของการมีปฏิบัติการสัมพันธ์ส่วนใหญ่คือการพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วย และเรื่องทั่ว ๆ ไป คิดเป็นร้อยละ 41.98 แต่สถานการณ์ที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการรักษาผู้ป่วยนั้นเป็นสถานการณ์ของการมีปฏิบัติการสัมพันธ์ที่พบได้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.88 เท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนครั้งและ ร้อยละ ของปฏิบัติการวิยาสัมพันธ์ที่พยาบาลเป็นผู้เริ่มต้น จำแนกตามสถานการณ์ของการมีปฏิบัติการวิยาสัมพันธ์

สถานการณ์ของการมีปฏิบัติการวิยาสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
การทักทายปราศรัยเพื่อให้เกิดบรรยากาศที่ดี	52	26.26
การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วยและเรื่องทั่ว ๆ ไป	81	40.90
ขณะที่พยาบาลให้การพยาบาล	23	11.61
ขณะที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการให้การรักษาส่งผู้ป่วย	4	2.02
การชักชวนให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	26	13.13
การดูแลผู้ป่วยขณะเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	6	3.03
การสร้างสัมพันธภาพเพื่อการรักษา	6	3.03
รวม	198	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่า สถานการณ์ของการมีปฏิบัติการวิยาสัมพันธ์ ที่พยาบาลเป็นผู้เริ่มต้นนั้น ส่วนใหญ่คือ การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วย และเรื่องทั่ว ๆ ไป คิดเป็นร้อยละ 40.90 พยาบาลเริ่มต้นการมีปฏิบัติการวิยาสัมพันธ์ ในสถานการณ์ ขณะช่วยแพทย์ในการรักษาส่งผู้ป่วยนั้น พบได้น้อยที่สุด คือร้อยละ 2.02 เท่านั้น



ตารางที่ 5 จำนวนครั้งและ ร้อยละ ของปฏิริยาสัมพันธ์ที่ผู้ป่วยเป็นผู้เริ่มต้นจำแนกตามสถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์

สถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
การหักทลายปราชัยเพื่อให้เกิดบรรยากาศที่ดี	3	21.43
การพูดคุยกับปัญหาของผู้ป่วย และเรื่องทั่ว ๆ ไป	8	57.14
ขณะที่พยาบาลให้การพยาบาล	2	14.29
ขณะที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการให้การรักษาส่งผู้ป่วย	0	0
การชักชวนให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	0	0
การดูแลผู้ป่วยขณะเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	1	7.14
การสร้างสัมพันธ์ภาพเพื่อการรักษา	0	0
รวม	14	100.00

จากตารางที่ 5 พบว่าสถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์ ที่ผู้ป่วยเป็นผู้เริ่มต้นนั้น ส่วนใหญ่ คือการพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วย และเรื่องทั่ว ๆ ไป คิดเป็นร้อยละ 57.14 แต่ผู้ป่วยไม่ได้เป็นผู้เริ่มต้น ปฏิริยาสัมพันธ์ ในสถานการณ์ขณะที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการรักษาส่งผู้ป่วย การชักชวนให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ และการสร้างสัมพันธ์ภาพเพื่อการรักษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบจำนวนครั้ง และ ร้อยละ ของปฏิริยาสัมพันธ์ที่พยาบาล และ ผู้ป่วยเป็นผู้เริ่มต้น จำแนกตามสถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์ กับจำนวนครั้งของปฏิริยาสัมพันธ์ทั้งหมด

สถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์	ผู้เริ่มต้นปฏิริยาสัมพันธ์				รวม	
	พยาบาล		ผู้ป่วย		ปฏิริยาสัมพันธ์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การทักทายปราศรัยเพื่อให้เกิดบรรยากาศที่ดี	52	24.52	3	1.41	55	25.94
การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วยและเรื่องทั่ว ๆ ไป	81	38.20	8	3.77	89	41.98
ขณะที่พยาบาลให้การพยาบาล	23	10.85	2	0.94	25	11.79
ขณะที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการให้การรักษาผู้ป่วย	4	1.88	0	0	4	1.88
การชักชวนให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	26	12.26	0	0	26	12.26
การดูแลผู้ป่วยขณะเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	6	2.83	1	0.47	7	3.30
การสร้างสัมพันธภาพเพื่อการรักษา	6	2.83	0	0	6	2.83
	198	93.39	14	6.60	212	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่า พยาบาลเป็นผู้เริ่มต้นปฏิริยาสัมพันธ์เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 93.38 ในขณะที่ผู้ป่วยเป็นผู้เริ่มต้นปฏิริยาสัมพันธ์ เพียงร้อยละ 6.60 ส่วนใหญ่ของสถานการณ์การมีปฏิริยาสัมพันธ์ทั้งของพยาบาล และผู้ป่วย เป็นสถานการณ์เดียวกันคือ การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วย และเรื่องทั่ว ๆ ไป คือพยาบาลเป็นผู้เริ่มต้นปฏิริยาสัมพันธ์ในสถานการณ์นี้ คิดเป็นร้อยละ 38.20 ของปฏิริยาสัมพันธ์ทั้งหมด และผู้ป่วยเป็นผู้เริ่มต้นปฏิริยาสัมพันธ์ ในสถานการณ์นี้ ร้อยละ 3.77 ของปฏิริยาสัมพันธ์ทั้งหมด

ตารางที่ 7 เวลาที่ใช้ในการมีปฏิริยาสัมพันธ์ แต่ละครั้ง และเมื่อจำแนกตามสถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์

สถานการณ์ของการมีปฏิริยาสัมพันธ์	รวมเวลาที่ใช้ทั้งหมด	ระยะเวลาที่ใช้มากที่สุด	ระยะเวลาน้อยที่สุด	ระยะเวลาที่ใช้โดยเฉลี่ย
การท้าทายปราศรัยเพื่อให้เกิด				
บรรยากาศที่ดี	45 นาที 50 วินาที	55 นาที	35 นาที	50 นาที
การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของผู้ป่วยและเรื่องทั่ว ๆ ไป	7 ชั่วโมง 25 นาที	8 นาที	2.5 นาที	5 นาที
ขณะที่พยาบาลให้การพยาบาล	25 นาที	3 นาที	50 วินาที	1 นาที
ขณะที่พยาบาลช่วยแพทย์ในการให้การรักษาผู้ป่วย	8 นาที	2.5 นาที	1.5 นาที	2 นาที
การชักชวนให้ผู้ป่วยเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	23 นาที 50 วินาที	3 นาที	45 วินาที	55 วินาที
การดูแลผู้ป่วยขณะเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ	7 นาที	3 นาที	30 วินาที	1 นาที
การสร้างสัมพันธภาพเพื่อการรักษา	5 ชั่วโมง 54 นาที	65 นาที	48 นาที	58 นาที

จากตารางที่ 7 พบว่า เวลาที่ใช้ในการมีปฏิริยาสัมพันธ์ ในสถานการณ์เพื่อการสร้างสัมพันธภาพเพื่อการรักษา ใช้เวลานานที่สุด (ระยะเวลาที่ใช้โดยเฉลี่ย 58 นาที) ส่วนสถานการณ์การท้าทายปราศรัยเพื่อให้เกิดบรรยากาศที่ดี ใช้เวลาน้อยที่สุด (ระยะเวลาที่ใช้โดยเฉลี่ย 50 วินาที)

ตารางที่ 8 จำนวนครั้ง และ ร้อยละ ของพฤติกรรมของพยาบาลค้ำต่าง ๆ

พฤติกรรมของพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย		
1.1 ลักษณะหลักเลียง	38	17.92
1.2 ลักษณะงานประจำ	136	64.16
1.3 บทบาทของพยาบาลจิตเวช	38	17.92
รวม	212	100.00
2. ด้านอารมณ์ที่แสดงออกต่อผู้ป่วย		
2.1 วิพากษ์วิจารณ์	34	16.05
2.2 เอาจริงเอาจัง	116	54.71
2.3 อบอวนเป็นมิตร	62	29.24
รวม	212	100.00
3. ด้านจุดเน้นในการมีปฏิริยาสัมพันธ์		
3.1 เน้นที่ร่างกาย	57	26.89
3.2 เน้นที่จิตใจ	85	40.09
3.3 เน้นที่จิตสังคม	70	33.02
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 8 พบว่า พฤติกรรมของพยาบาลด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย ส่วนใหญ่พยาบาลให้ความสนใจผู้ป่วยตามลักษณะงานประจำ คิดเป็นร้อยละ 64.16 พยาบาลให้ความสนใจผู้ป่วยในลักษณะหลักเลียง และ พยาบาลให้ความสนใจผู้ป่วยตามบทบาทของพยาบาลจิตเวช มีจำนวนเท่ากับคิดเป็นร้อยละ 17.92

พฤติกรรมของพยาบาลด้านอารมณ์ที่แสดงออกต่อผู้ป่วย ส่วนใหญ่พยาบาลมีลักษณะอารมณ์แบบเอาจริงเอาจัง คิดเป็นร้อยละ 54.71 ลักษณะอารมณ์แบบอบอวนเป็นมิตรเป็นพฤติกรรมของพยาบาลที่พบรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 29.24 ลักษณะอารมณ์แบบวิพากษ์-วิจารณ์ เป็นพฤติกรรมของพยาบาลที่พบได้น้อยที่สุด

พฤติกรรมของพยาบาลค้ำจุนเน้นในการมีปฏิริยาสัมพันธ์ พบว่าพยาบาลส่วนใหญ่
มีจุดเน้นที่จิตใจ คิดเป็นร้อยละ 40.09 เน้นที่จิตสังกรมรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 33.02 เน้นที่ร่างกาย
มีจำนวนน้อยที่สุด คือคิดเป็นร้อยละ 26.89

ตารางที่ 9 จำนวนครั้งและ ร้อยละ ของพฤติกรรมของผู้ป่วยที่เปลี่ยนแปลงไป จากการประเมินพฤติกรรม
ของผู้ป่วย ก่อนการมีปฏิริยาสัมพันธ์ และเมื่อสิ้นสุดการมีปฏิริยาสัมพันธ์

พฤติกรรมของผู้ป่วย	จำนวน	ร้อยละ
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง	31	14.62
ไม่มีความเปลี่ยนแปลง	55	25.94
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	126	59.44
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 9 พบว่า พฤติกรรมของผู้ป่วยที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีจำนวนมาก
ที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.44 พฤติกรรมของผู้ป่วยที่ไม่มีความเปลี่ยนแปลง มีจำนวนรองลงมา คิดเป็น
ร้อยละ 25.94 และ พฤติกรรมของผู้ป่วยที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็น
ร้อยละ 14.62

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบจำนวนครั้งและร้อยละของพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของพยาบาลที่เคย และไม่เคย
ได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช

พฤติกรรมของพยาบาล	การศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช			
	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย				
1.1 ลักษณะหลักเลียง	27	18.24	11	17.19
1.2 ลักษณะงานประจำ	89	60.14	47	73.44
1.3 บทบาทของพยาบาลจิตเวช	32	21.62	6	9.37
รวม	148	100.00	64	100.00
2. ด้านอารมณ์ที่แสดงออกต่อผู้ป่วย				
2.1 วิพากษ์วิจารณ์	23	15.54	11	17.19
2.2 เอาใจจริงเอาใจ	71	47.97	45	70.31
2.3 อบอวนเป็นมิตร	54	36.49	8	12.50
รวม	148	100.00	64	100.00
3. ด้านจุดเน้นในการมีปฏิริยาสัมพันธ์				
3.1 เน้นที่ร่างกาย	35	23.65	27	42.18
3.2 เน้นที่จิตใจ	58	39.19	22	34.38
3.3 เน้นที่จิตสังคม	55	37.16	15	23.44

จากตารางที่ 10 พบว่า พยาบาลที่เคย และไม่เคย ได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช มีพฤติกรรมการแสดงออกด้านต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน พฤติกรรมของพยาบาลด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย พยาบาลที่เคยและไม่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญผู้ป่วยตามลักษณะงานประจำ คิดเป็นร้อยละ 60.14 และ 73.44 ตามลำดับ

พฤติกรรมของพยาบาลด้านอารมณ์ที่แสดงออกต่อผู้ป่วย พยาบาลที่เคยและไม่เคยไม่รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช ส่วนใหญ่จะมีลักษณะอารมณ์แบบเอาใจจริงเอาใจคิดเป็นร้อยละ 47.97 และ 70.31 ตามลำดับ

พฤติกรรมของพยาบาลด้านจุดเน้นในการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับผู้ป่วย พบว่า พยาบาลที่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช ส่วนใหญ่จะเน้นที่จิตใจเป็นร้อยละ 39.19 เน้นที่จิตสังคมเป็นพฤติกรรมที่พบรองลงไป คิดเป็นร้อยละ 37.16 และเน้นที่ร่างกายเป็นพฤติกรรมที่พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.65 ซึ่งแตกต่างจากพยาบาลที่ไม่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช ที่ส่วนใหญ่จะเน้นที่ร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 42.18 เน้นที่จิตใจ เป็นพฤติกรรมที่พบรองลงไปคิดเป็นร้อยละ 34.38 และเน้นที่จิตสังคมเป็นพฤติกรรมที่พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.44

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบจำนวนครั้ง และ ร้อยละ ของพฤติกรรมของผู้ป่วยที่เปลี่ยนแปลง ไปเมื่อสิ้นสุดการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับพยาบาลที่เคย และไม่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช

พฤติกรรมของผู้ป่วย	การศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช			
	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง	19	12.84	12	18.75
ไม่มีความเปลี่ยนแปลง	30	20.27	25	39.06
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	99	66.89	27	42.19
รวม	148	100.00	64	100.00

จากตารางที่ 11 พบว่า เมื่อสิ้นสุดการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับพยาบาลที่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช พฤติกรรมของผู้ป่วย ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น คิดเป็นร้อยละ 66.89 ไม่มีความเปลี่ยนแปลง ร้อยละ 20.27 และเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง คิดเป็นร้อยละ 12.84 เมื่อสิ้นสุดการมีปฏิริยาสัมพันธ์กับพยาบาลที่ไม่เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช | พบว่าพฤติกรรมของผู้ป่วยที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น และไม่เปลี่ยนแปลง มีจำนวนใกล้เคียงกันมากคิดเป็นร้อยละ 42.19 และ 39.06 ตามลำดับ | และเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลงร้อยละ 18.75

ตารางที่ 12 การแจกแจงความถี่ พฤติกรรมของพยาบาลด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย กับการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของผู้ป่วย

พฤติกรรมพยาบาลด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วย	ลักษณะหลักเลียง	ลักษณะงานประจำ	บทบาทของพยาบาลจิตเวช	รวม
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง	18	9	4	31
ไม่มีความเปลี่ยนแปลง	17	32	6	55
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	3	95	28	126
รวม	38	136	38	212

จากตารางที่ 12 และภายหลังการทดสอบตารางการณัจร (Contingency table) ได้ค่า $\chi^2 = 62.30$ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และจากการคำนวณหาสัมประสิทธิ์ความมีเงื่อนไขได้ค่า $C = 0.48$ แสดงว่า พฤติกรรมของพยาบาลด้านความสนใจที่มีต่อผู้ป่วยมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ป่วย

ตารางที่ 13 การแจกแจงความถี่ พฤติกรรมของพยาบาลด้านอารมณ์ที่แสดงออกต่อผู้ป่วย กับการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของผู้ป่วย

พฤติกรรมพยาบาลด้านอารมณ์	วิพากษ์วิจารณ์	เอาจริง เอาจัง	อบอุ่นเป็นมิตร	รวม
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง	16	13	2	31
ไม่มีความเปลี่ยนแปลง	17	34	4	55
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	1	69	56	126
รวม	34	116	62	212

จากตารางที่ 13 และภายหลังการทดสอบตารางการณัจร (Contingency table) ได้ $\chi^2 = 76.28$ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และจากการคำนวณหาสัมประสิทธิ์ความมีเงื่อนไขได้ค่า $C = 0.51$ แสดงว่า พฤติกรรมของพยาบาลด้านอารมณ์ที่แสดงออกต่อผู้ป่วย มีความสัมพันธ์สูงกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ป่วย

ตารางที่ 14 การแจกแจงความถี่ พฤติกรรมของพยาบาลด้านจุดเน้นในการมีปฏิริยาสัมพันธ์ กับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ป่วย

พฤติกรรมพยาบาลด้านจุดเน้น พฤติกรรมผู้ป่วย	เน้นที่ร่างกาย	เน้นที่จิตใจ	เน้นที่จิตสังคม	รวม
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง	11	13	7	31
ไม่มีความเปลี่ยนแปลง	14	31	16	51
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	32	41	53	126
รวม	57	85	70	212

ตารางที่ 14 และภายหลังการทดสอบตารางการฉงจร (Contingency Table)

ได้ค่า $\chi^2 = 14.26$ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และจากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความมีเงื่อนไขได้ค่า $C = 0.25$ แสดงว่า พฤติกรรมของพยาบาล ด้านจุดเน้นในการมีปฏิริยาสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ป่วย

ศูนย์วิทยพัชกร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย